

derfor, at boets formuemasse skal være udgangspunktet for skifteafgiftens beregning ligesom i sin tid efter sportelreglementet.

Imidlertid synes det rimeligt, når man går over til at beregne afgiften alene på grundlag af formuemassen, at der fastsættes en lavere afgiftsprocent for den behæftede del af pantsatte aktiver og med hensyn til aktiver købt med ejendomsforbehold i henhold til loven om køb på afbetaling, da afgiften ellers i mange tilfælde vil føles ubillig over for boets interessenter.

En sådan nedsættelse er vel særligt begrundet med hensyn til faste ejendomme, ikke mindst landbrugsejendomme, men samme hensyn gør sig også gældende for andre erhvervsjendomme og familiehuse. Der kan herved henvises til, at det i advokatrådets vejledende salertakster for eksekutorbobehandling er forudsat, at der beregnes et betydeligt lavere salær af den behæftede del af boets faste ejendomme end af de øvrige aktiver. En lempeligere afgiftsberegning af de behæftede aktiver bør dog næppe indskrænkes til faste ejendomme, men bør under hensyn til, at de økonomiske værdier under nutidens forhold i stedse stigende grad manifesterer sig i andre former end fast ejendom, udvides til at omfatte alle såvel med pant som med ejendomsforbehold behæftede aktiver. Erhvervsløssere benyttes i langt større omfang end tidligere som kreditbasis. Da aktiver behæftet med ejendomsforbehold i konkursboer og insolvente gældsfrågælsesboer som regel vil blive taget tilbage af sælgeren i kraft af hans stilling som separatist, vil forslaget for så vidt væsentligst få betydning for andre boer end de nævnte, altså for solvente dødsboer og boer, der skiftes efter reglerne i skiftelovens kapitler 5 og 6 samt tvangsakkordboer.

Stk. 1, nr. 1. I de af skifteretten behandlede boer, herunder også konkursboer, foreslås afgiften af formuemassen ansat til 2 pct. og afgiften af den behæftede del af aktiverne til 1 pct. jfr. stk. 2.

For konkursboer og insolvente dødsboer betyder den foreslåede forhøjelse af den almindelige afgiftssats fra $1\frac{1}{3}$ pct. til 2 pct. en forøgelse af afgiftstilsvaret med $\frac{1}{2}$. Forhøjelsen kan dog næppe antages at ville medføre et for højt afgiftstilsvaret i disse boer.

Statistiske oplysninger vedrørende *konkursboer* viser, at disse boer gennemsnitlig er af relativ beskeden størrelse. I årene 1964 og 1965 afsluttedes eksempelvis henholdsvis 110 og 113 konkursboer med udlodning til kreditorerne. Boernes samlede formuemasse udgjorde henholdsvis 582.000 kr. og 8.317.000 kr., og det enkelte bos formuemasse således gennemsnitlig ca. 86.000 kr. og ca. 74.000 kr.

Den foreslåede afgiftssats ville for hvert af de to år have medført en forøgelse af statens indtægt med henholdsvis ca. 64.000 kr. og ca. 55.000 kr. svarende til en gennemsnitlig forøgelse af afgiftstilsvaret for det enkelte bo på henholdsvis 570 kr. og 490 kr. Tager man samtidig i betragtning, at de samlede behandlingsudgifter i de i de nævnte år sluttede boer udgjorde henholdsvis 18,6 pct. og 31,9 pct. af boernes samlede formuemasse, forekommer den foreslåede forhøjelse af skifteafgiftstilsvaret relativ uvæsentlig.

For så vidt angår *insolvente dødsboer*, i hvilke behandlingsmåden i det store og hele er den samme som i konkursboer, kan forholdene næppe antages at adskille sig væsentlig fra forholdene i konkursboerne.

For så vidt angår *solvente dødsboer* må den foreslåede afgiftssats efter foreliggende oplysninger om det gennemsnitlige størrelsesforhold mellem formuemasse og beholden formue antages at ville medføre et nogenlunde uændret, men til gengæld jævner fordelt afgiftstilsvaret af disse boer taget under ét. For de enkelte boer vil der naturligvis kunne blive tale om betydelige udsving i forhold til afgiftstilsvaret efter de gældende regler, alt efter det indbyrdes forhold mellem boets formuemasse og dets beholdne formue og forholdet mellem den behæftede og den ubehæftede del af aktiverne.

Nr. 2. Efter skifteafgiftsloven erlægges ligesom tidligere efter sportelreglementets regler samme afgift af *eksekutorboer* som af offentligt skiftede boer i øvrigt, for så vidt behandlingen ellers skulle have været foretaget af den almindelige skifteret, jfr. skifteafgiftslovens § 1, stk. 1. Nedsættelse af afgiften efter lovens § 3, stk. 2, nr. 2, skal ske på samme hypotetiske grundlag, nemlig om arvingerne på vedkommende stadium af behandlingen kunne have krævet boet udleveret til privat skifte efter skiftelovens § 9, såfremt eksekutorbobehandling ikke havde været anordnet. Derimod kan nedsættelse ikke ske ved udlevering efter samme lovs § 75, da udleveringen her beror på et skøn over forsvarligheden under hensyn til de umyndige og fraværende arvingers tarv, og arvingerne ikke har *krav* på udlevering.

De gældende regler har deres oprindelse i, at man i ældre tid ikke har villet berøve de sportellønnede skifteforvaltere de indtægter, de ville have haft, dersom eksekutorboerne havde været undergivet behandling ved skifteretten. Opretholdelsen af dette princip i skifteafgiftsloven efter at afgiften er inddraget i statskassen, må formentlig ses på baggrund af det synspunkt, at disse boer bør bidrage til dækning af udgifterne ved skiftetvæsenet. Reglerne vir-